

Sygn. akt V KK 216/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

sprawy **M. K.**

skazanej z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 8 października 2020r. kasacji,

wniesionej przez Prokuratora Generalnego,

od postanowienia Sądu Okręgowego w J.

z dnia 29 maja 2019r., sygn. akt VI Kzw (...)

uchylającego postanowienie Sądu Rejonowego w B.

z dnia 20 lutego 2019r., sygn. akt II Ko (...),

i umarzającego postępowanie w przedmiocie zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w J. w postępowaniu zażaleniovym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., na mocy postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r. o sygn. II Ko (...), na podstawie art. 65 § 1 k.k.w., zarządził wobec M.K. wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 82 dni, odpowiadającym wymiarowi pozostałej do wykonania kary 8 miesięcy ograniczenia wolności

orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 marca 2017 r. o sygn. VI K (...) W uzasadnieniu postanowienia Sąd stwierdził, że skazana świadomie i uporczywie uchylała się od wykonania kary, przepracowując łącznie 46 godzin ze 157, które zobowiązana była odpracować.

Postanowienie zostało zaskarżone przez skazaną M.K. . W środku odwoławczym skarżąca podała, iż powodem niewykonania w całości orzeczonej kary były okoliczności od niej niezależne w postaci ciężkiej sytuacji rodzinnej, braku stałego miejsca zamieszkania oraz złego stanu zdrowia.

Po rozpoznaniu zażalenia Sąd Okręgowy w J. , postanowieniem z dnia 29 maja 2019 r. o sygn. VI Kzw (...), na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 1 i 2 k.k.w. uchylił zaskarżone postanowienie i postępowanie w przedmiocie zarządzenia wobec M. K. wykonania zastępczej kary pozbawienia umorzył na podstawie art. 15 § 1 k.k.w.

Kasację wywiódł Prokurator Generalny zaskarżając powyższe postanowienie w całości, na niekorzyść skazanej M. K. , zarzucając : „, rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 65 § 1 k.k.w. w zw. z art. 57a § 1 k.k.w., polegające na wyrażeniu błędnego poglądu, że wykonanie kary ograniczenia wolności wymierzonej w formie określonej w art. 34 § 1a pkt 1 k.k. następuje z upływem okresu odpowiadającego jej wymiarowi, zapoczątkowanego w myśl art. 57a § 1 k.k.w. przystąpieniem skazanego do wykonywania wskazanej pracy, niezależnie od rozmiarów (liczby godzin) wykonanej pracy oraz błędnym uznaniu, że zarządzenie wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 65 § 1 k.k.w. jest dopuszczalne wyłącznie w czasie poprzedzającym upływ okresu odpowiadającego rozmiarom orzeczonej kary ograniczenia wolności, zapoczątkowanym zdarzeniem określonym w art. 57a § 1 k.k.w., co skutkowało uchyleniem postanowienia Sądu I instancji o zarządzeniu wobec M. K. wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności i umorzeniem postępowania w tym przedmiocie na podstawie art. 15 § 1 k.k.w.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w J..

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Postanowienie Sądu Okręgowego w J. zapadło z rażącym naruszeniem prawa materialnego wskazanym w zarzucie kasacji.

Słusznie wskazano w niej, że postanowienie Sądu Okręgowego w J. jest wadliwe, skoro z jego uzasadnienia wynika, że Sąd ten utożsamia odbycie kary ograniczenia wolności z samym tylko upływem okresu odpowiadającego jej wymiarowi, zapoczątkowanym przystąpieniem skazanego do wykonania wskazanej pracy w myśl art. 57a § 1 k.k.w.

Zgodnie z art. 57a § 1 k.k.w. rozpoczęcie odbywania kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne rzeczywiście następuje w dniu, w którym skazany przystąpił do wykonywania wskazanej pracy. Jednak rację ma skarżący argumentując, że z samej treści wskazanego przepisu nie wynika bynajmniej, iż karę uznaje się za odbytą z chwilą upływu okresu odpowiadającego jej wymiarowi, liczonego od daty przystąpienia przez skazanego do wykonywania wskazanej pracy, bez względu na to czy i w jakiej części skazany pracę tę faktycznie wykonał.

W pełni aktualny pozostaje pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w postanowieniu z dnia 18 lipca 2019r., sygn.akt V KK 353/18, (OSNK 2019/8/48), w którym wskazano, że : „ aby ustalić, że skazany odbył w całości karę ograniczenia wolności w formie przewidzianej w art. 34 § 1a pkt 1 k.k., konieczne jest łączne wystąpienie dwóch przesłanek w postaci: upływu okresu, na który karę orzeczono, oraz wykonania przez skazanego w całości obowiązku nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne; siłą rzeczy okres odbywania przez skazanego kary ograniczenia wolności w omawianej formie może wykraczać poza czas, na który ją orzeczono”.

Wskazanie na powyższe uchybienie jest wystarczające dla uznania kasacji za zasadną, zauważając, że za zasadne należy uznać także wywody zawarte w uzasadnieniu kasacji a dotyczące podstaw do zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności, o których mowa w art. 65 § 1 k.k.w.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.